

holbes af Statskassen, ligesom der ogsaa efter min Formening bør indrømmes Gjæren af det Dyr, som har været i Karantæne i Hvidding, og som Tilfynet mener maa transporteres til vedkommendes Hjem til Fodning, saa meget, at han faar det frit sendt med Banerne til det Sted her i Landet, som han ønsker, og at der ogsaa bør tilflyde ham andre Vettelser, for at det ikke skal blive forbundet med alt for store Tab. Det er en Tanke, jeg udfaster med Hensyn til Løsningen af dette Spørgsmaal. Naar man undersøger, hvor stor en Mængde Flæsk og fersk Kød der er udført i Mæret 1895, vil man se, at man ikke kan undvære en Lov angaaende dette Forhold. Der er i 1895 udført af Flæsk og Skinker 121,790,311 Pund, af Kød, Bølser, Indvolde og Tunger 14,752,130 Pund; det bliver i alt af Flæsk, Skinker, Kød, Bølser, Indvolde og Tunger 136,542,441 Pund. Dette er ikke noget ringe Kvantum, det her drejer sig om, og eftersom Forholdene have udviklet sig, ser jeg ikke rettere, end at det bliver mere og mere nødvendigt at gaa over til Slagtning. Men naar dette er blevet mere og mere nødvendigt, er det da ogsaa blevet paatrængende nødvendigt, at Staten understøtter Indarbejdelsen af et Marked for fersk Kød i Udlandet. Naar jeg nu mener, at en saadan Støtte fra Statens Side er bleven paatrængende nødvendig, tænker jeg ikke paa det Middel, som er blevet fremstaaet paa enkelte Møder om dette Forhold, nemlig Eksportpræmier; nej, det, som jeg mener, der med Energi bør arbejdes paa fra Statens Side, er at sørge for at stifte os et Marked for vort Kød i de Lande, hvor der er Mulighed for at afhænde Kød, altsaa ikke alene i Tyskland, England og Norge, men ogsaa andre Steder, og at det ubelukkende bør ske for Statens Regning. Staten maa her tage energisk fat, saaledes som Forholdene ere for Øjeblikket, idet de ere noget af de mest truende for Landmændene, de have været i mange Aar. Rige saa bør alt Tilfyn med Udførselen af Kød, og hvad dermed staar i Forbindelse, afholdes for Statens Regning, ligesom Staten ogsaa bør sørge for, at man faar hurtig Forbindelse med Udlandet, og at man faar Kødet forsendt billig haade med Jærnbaner og Dampskibe, det vil sige, at Fragterne blive saa lave som muligt. Saadant kan være, at Staten bør ofre saa meget, at man til visse Bladser faar saa at sige fri Befordring for Kødet, for at man kan faa Markeder indarbejdede paa forskellige Steder. Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, er der jo ikke noget at sige til, idet det

jo egentlig nærmest er, hvad der nu er gældende Lov. Der er ganske vist føjet nogle Udtryk til, men de ere jo optagne af den Befendtgørelse, som Ministeriet har udstedt i Anledning af Loven om Tilfyn med Udførselen af fersk Kød. Ministeriet holder jo der paa noget, som Loven ikke absolut holdt paa, nemlig veterinært Tilfyn, og jeg skal være enig med den højtærede Landbrugsminister i, at det bør være et veterinært Tilfyn, da jeg mener, at der bør staa en Autoritet bag det Stempel, som efter Befendtgørelsen skal paafættes Kød, der skal sendes til Udlandet, og som skal lyde paa, at Kødet hidrører fra sunde Dyr. Jeg har for mit Vedkommende ingen Indvendinger at gøre mod den Befendtgørelse, som er udstedt i Anledning af Loven om Tilfyn med Udførselen af fersk Kød. — Der er en enkelt Ting, som jeg vil omtale i Anledning af Lovforslaget. Jeg skal ikke gøre nogen Indvending mod, at den højtærede Indreminister har ladet Afsnittet om Tilfynsmændene udgaa, men der er en anden Ting, som jeg gerne vilde have lidt nærmere Rede paa, og som muligvis bør stilles lidt klarere frem i Lovforslaget, da jeg ellers tror, at det paa et enkelt Punkt vil blive vel indskrænket. I andet Stykke staar: „Hvor Slagtning til Udførsel sker i større Omfang . . .“ Jeg ved ikke, hvad der skal forstås ved disse Ord: „større Omfang“, men skal det tages i videre Betydning, er jeg bange for, at de Byer, hvor der foregaar mindre Slagtninger, ikke ville faa dette Tilfyn for Statens Regning. Jeg mener nemlig, at hvad enten Slagtningen foregaar i større eller mindre Omfang, bør man kunne faa Kødet snyet for Statens Regning, men det er jo en Ting, som man kan faa klaret siden. Angaaende disse Forhold, som jeg har berørt, nemlig Udførselen af Kvæg fra Udlandet, Forholdene ved Fodning, Indarbejdelsen af et Marked for vort Kød i Udlandet og Transportforholdene med videre, mener jeg, at der bør handles hurtigt og med Energi, og det opfordrer jeg den højtærede Landbrugsminister til at gøre. Jeg har for mit Vedkommende ment, at det var rigtig, for at faa en Forhandling med Ministeren, at Lovforslaget blev henvist til et særligt Udvalg, men andre have ment, at det ikke behøvedes, idet Finansudvalget maatte være denne Op-gave fuldkommen voksen, hvad jeg heller ikke tvivler om, at det er. Jeg vil da opfordre Finansudvalget til at tage de af mig berørte Spørgsmaal under Overvejelse, og det hurtigt, thi det er efter min Mening flere af disse Spørgsmaal, der ikke taale nogen Op-sættelse, og hvor det ikke gaar an at lade